

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCLARIA	
wpl. dnia	30. 07. 2019
Nr wg EZD	

Warszawa, dnia ~~30 lipca~~ 2019 roku

Do
Trybunału Konstytucyjnego
Rzeczypospolitej Polskiej

Skarżąca:

P Spółka z o.o.

z siedzibą w W

dotychczasowy RHB , aktualny NIP

reprezentowana przez jej prezesa J M

Zastępowana przez:

Radcę prawnego Marcina Wawrzyniaka

ul. Wspólna 71 lok. 8, 00-687 Warszawa

- jednocześnie adres do doręczeń -

Uczestnicy:

1. Sejm RP (organ odpowiedzialny za wydanie przepisu);
2. Prokurator Generalny;
3. Rzecznik Praw Obywatelskich.

Pismo wolne od opłaty sądowej

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Reprezentant Skarżącej Spółki, radca prawny Marcin Wawrzyniak, przedkłada pełnomocnictwo upoważniające do wniesienia i prowadzenia sprawy w jej imieniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (załącznik nr 1) wraz z dowodem opłaty skarbowej (załącznik nr 2).

PRZEDMIOT SKARGI

Na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w związku z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 ze zm.)

(A) Skarżąca Spółka zaskarża: **art. 9 ust. 2a zd. 1 i 2b zd. 1** ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 1997 nr 121 poz. 770 ze zm.), dalej określanej jako: „ustawa wprowadzająca KRS”, w brzmieniu wprowadzonym na mocy art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014 poz. 1924), opublikowanej w dniu 29 grudnia 2014 r., wchodzącej w życie dnia 1 stycznia 2015 r.

(B) **Przepisy Konstytucji RP** z dnia 31 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 152 poz. 1568 ze zmianami); dalej określanej jako: „Konstytucja”, których naruszenie zarzuca się w niniejszej skardze to:

- **art. 2** w związku z art. 45 ust. 1, z art. 20 i z art. 64 Konstytucji z ujętą w nim zasadą vacatio legis;
- **art. 45 ust. 1** w związku z art. 77 ust. 2 i w związku z art. 31 ust. 3 zd. 2 Konstytucji;
- **art. 20** w związku z art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 zd. 2 Konstytucji;
- **art. 64 ust. 1 i 3** w związku z art. 31 ust. 3 oraz **art. 46** Konstytucji;
- **art. 10 ust. 1** w związku z art. 1, art. 45 ust. 1, art. 20 i 64 Konstytucji.

(C) Zaskarżonym przepisom Skarżąca zarzuca:

- **niezgodność z art. 2** w związku z art. 45 ust. 1, z art. 20 i z art. 64 Konstytucji w zakresie, w jakim naruszają zasadę vacatio legis wywodzoną z zasady demokratycznego państwa prawnego;

- **niezgodność z art. 45 ust. 1** w związku z art. 77 ust. 2 i z w związku z art. 31 ust. 3 zd. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim odbierają osobowość prawną podmiotom dotkniętych ich regulacją, pozbawiając je tym samym obrony i możliwości dochodzenia swoich praw w postępowaniu sądowym;
- **niezgodność z art. 20** w związku z art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 zdanie 2 Konstytucji w zakresie, w jakim naruszają konstytucyjne prawo swobodnej działalności bez wskazania na ważny interes publiczny oraz w zakresie, w jakim naruszają istotę prawa wykonywania dotychczasowej działalności;
- **niezgodność z art. 64 ust. 1 i 3** w związku z art. 31 ust. 3 oraz **art. 46** Konstytucji zakresie, w jakim konfiskują dobra podmiotów dotkniętych ich regulacją, ich kapitał zakładowy i obrotowy bez orzeczenia Sądu przy jednoczesnym naruszeniu zasady proporcjonalności;
- **niezgodność z art. 10** w związku z art. 1, art. 45 ust. 1, art. 20 i 64 Konstytucji w zakresie, w jakim naruszają trójpodział władzy.

PODSTAWY SKARGI

(D) Jako ostateczne orzeczenie rozstrzygające o prawach Skarżącej, figuruje postanowienie Sądu Okręgowego z dnia marca 2019 r. (sygn.

); (dalej określanego jako: „Orzeczenie” - załącznik nr 3); doręczone Skarżącej w dniu 2 maja 2019 r. (załącznik nr 4 i nr 5).

(E) W/w orzeczenie (pkt D) narusza wymienione (w pkt B i C) konstytucyjne prawa i wolności Skarżącej pozbawiając ją realnej możliwości kontynuowania dotychczasowej działalności, poprzez odmowę przerejestrowania do Krajowego Rejestru Sądowego.

(G) O ostatecznym charakterze orzeczenia (pkt D), o którym mowa powyżej, przesądza to, iż od postanowienia Sądu Okręgowego nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

(H) W/w orzeczenie (pkt D) w sposób ostateczny kształtuje prawa Skarżącej. Skarżąca nie ma innego środka prawnego, który umożliwiłby

przerejestrowanie Spółki, z dotychczasowego Rejestru RHB do KRS, w celu kontynuowania dotychczasowej działalności.

(I) Zakwestionowane w niniejszej skardze przepisy (pkt A) stanowią podstawę wydania ostatecznego orzeczenia (pkt D) lub do nich bezpośrednio nawiązują, stanowiąc ich niepodzielną całość (szerzej poniżej w pkt II.);

(J) Spełnienie przesłanki przedmiotowej nie budzi obiekcji, gdyż przedmiotem kontroli jest hierarchiczna zgodność zaskarżanych przepisów (pkt A) z wymienionymi postanowieniami Konstytucji (pkt B).

WNIOSKI SKARŻĄCEJ DO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

(K) Skarżąca wnosi o stwierdzenie niezgodności zaskarżanych przepisów (pkt A) z normami Konstytucji RP wskazanych powyżej (pkt B).

(L) Na wypadek, w którym Trybunał Konstytucyjny określiłby inny, niż dzień ogłoszenia orzeczenia, termin utraty mocy obowiązującej zaskarżonego aktu normatywnego, Skarżąca wnosi o wyraźne potwierdzenie w sentencji orzeczenia Trybunału o przysługiwaniu Skarżącej uprawnień określonych w art. 190 ust. 4 Konstytucji.

(M) Nadto Skarżąca wnosi o zasądzenie na rzecz Skarżącej od Sejmu RP na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, wedle norm przepisanych.

UZASADNIENIE

I.

Spółka P	Spółka z o.o. powstała na
mocy założycielskiego aktu notarialnego w dniu	grudnia 1992 r. sporządzonego
w Kancelarii Notarialnej A	S notariusza w W
	za nr Rep.
Kapitał zakładowy Spółki wynosi	złotych.

Spółka została wpisana do działu B Rejestru Handlowego postanowieniem Sądu Rejonowego W Wydział Gospodarczy w dniu grudnia 1992 r. (załącznik nr 6 odpis z rejestru handlowego dział B nr). Spółka została zarejestrowana w rejestrze REGON pod numerem oraz otrzymała numer identyfikacji podatkowej NIP

Spółka P Spółka z o.o. nigdy nie zawiesiła działalności i nieprzerwanie terminowo składa deklaracje podatkowe VAT-7 oraz jednolity plik kontrolny do Urzędu Skarbowego W (załączniki nr 7-15 deklaracja VAT-7 za kwiecień, maj i czerwiec 2019 r. wraz z UPO, potwierdzenie UPO Jednolitego Pliku Kontrolnego z dnia maja 2019 r, czerwca 2019 r. i lipca 2019 r.). Skarżąca Spółka jest zarejestrowana jako czynny podatnik VAT (załącznik nr 16 – wydruk z portalu podatkowego z dnia lipca 2019 r.).

W połowie września 2018 r. Spółka dowiedziała się o wykreśleniu jej z rejestru REGON (załącznik nr 17). W trakcie rozmowy przedstawiciel Głównego Urzędu Statystycznego odpowiedzialnego za sprawy REGON przekazał Spółce informację, że przyczyną wykreślenia jej z rejestru REGON jest prawdopodobnie brak przerejestrowania Spółki z rejestru handlowego dział B do Krajowego Rejestru Sądowego. Wtedy Spółka po raz pierwszy dowiedziała się o konsekwencjach wprowadzonych w art. 9 ust. 2a-2j ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym.

W związku z powyższym Spółka najpierw, dniu września 2018 r. złożyła wniosek o przywrócenie terminu i przyjęcie wniosku o przepisanie Spółki z Rejestru Handlowego dział B do Krajowego Rejestru Handlowego, a następnie w dniu września 2018 r. Spółka złożyła i opłaciła wniosek na sądowym formularzu KRS-W3 o przerejestrowanie jej z Rejestru Handlowego dział B do Krajowego Rejestru Handlowego (załączniki nr 18-19).

Sąd Rejonowy W Wydział Gospodarczy KRS w osobie referendarza sądowego, postanowieniem z dnia września 2018 r. sygn. akt: postanowił odrzucić wniosek o przywrócenie terminu oraz odrzucić wniosek o wpis. Wydane postanowienie zostało oparte w pierwszej kolejności na w art. 9 pkt. 2 i 2a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy

176 zd. 1 oraz wniosła o skierowanie stosownego pytania do Trybunału Konstytucyjnego celem wyjaśnienia kwestii konstytucyjnych dotyczących art. 9 ust. 2a - 2j ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (załącznik nr 23).

Sąd Okręgowy w W Sąd Gospodarczy, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy oddalił zażalenie Spółki postanowieniem z dnia marca 2019 r. sygn. akt Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną Sądu Rejonowego i przyjął je za własne. Przy rozpoznawaniu skargi Sąd Okręgowy nie podzielił wątpliwości Spółki natury konstytucyjnej odnośnie przepisu art. 9 ust. 2a-2j ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. Sąd Okręgowy uznał, że brak wniosku o przerejestrowanie Spółki z RHB do KRS do dnia 31 grudnia 2015 r. spowodowała, że Skarżąca Spółka z dniem 1 stycznia 2016 r. została uznana za wykreśloną, zatem w niniejszym postępowaniu nie miała zdolności sądowej. W ocenie Sądu wnioski o wpis oraz wnioski o przywrócenie terminu podlega odrzuceniu.

W ten sposób skarżąca Spółka wyczerpała drogę prawną.

II.

Zaskarżane przepisy otrzymały następujące brzmienie:

- art. 9 ust. 2a zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS: „Podmioty podlegające obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego zgodnie z przepisami ustawy, o której mowa w art. 1, które były wpisane do rejestru sądowego na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie tej ustawy i które do dnia 31 grudnia 2015 r. nie złożyły wniosku o wpis do rejestru, uznaje się za wykreślone z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r.”

- art. 9 ust. 2b zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS: „Z dniem 1 stycznia 2016 r. Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie podmiotów, o których mowa w ust. 2a.”

Z art. 79 ust. 1 Konstytucji wynika związek między przepisem będącym przedmiotem kontroli a prawną podstawą ostatecznego orzeczenia. Związek ten

powinien mieć przy tym charakter adekwatny, prowadzący do wskazania przepisów, które bezpośrednio prowadziły do ukształtowania sytuacji prawnej (postanowienie TK SK 1/12 z dnia 18 czerwca 2013 r.).

Przesłanki te spełnia niniejsza skarga. Zaskazane przepisy stanowią logiczną i organiczną całość i są ponadto ze sobą *expressis verbis* powiązane, uzależniając siebie wzajemnie. Jeden bez drugiego nie mógłby istnieć. Bowiem 1) do istnienia Spółki wymagany jest jej kapitał zakładowy (art. 154 § 1 KSH); 2) majątek Spółki nie istniałby, gdyby Spółka poprzednio nie podjęła działalności; 3) do przejęcia majątku przez Skarb Państwa niezbędne jest, aby nie ciążyły na nim prawa własności Spółki, czyli aby Spółka przestała istnieć, a jej udziałowcy byli powstrzymani od zgłaszania roszczeń. Tym samym zebrane są w tych przepisach wszystkie elementy tak charakterystyczne dla nacjonalizacji.

Gdyby zaskazane przepisy nie obowiązywały, Sąd Rejestrowy W Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego musiałby dokonać rejestracji (przerejestrowania) Spółki zgodnie ze złożonym i opłaconym wnioskiem z dnia września 2018 r. (załącznik nr 11-12). Oznacza to, iż ostateczne orzeczenie - przy tym samym przedmiocie i zakresie sprawy - byłoby inne w wypadku nieobowiązywania normy prawnej o treści wskazanej przez Skarżącą.

III.

Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2a zd. 1 i 2b zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1, z art. 20 i z art. 64 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim naruszają zasadę *vacatio legis*, kształtuje się następująco.

Ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, Dz.U. 1997 nr 121 poz. 770, w wersji pierwotnej, została ogłoszona w dniu 7 października 1997 r., na krótko przed wejściem w życie Konstytucji oraz przed datą przystąpienia Polski do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. Jak wywodzi Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 6 listopada 2008 r. (sygn. P 5/07): „akty normatywne obowiązujące przed jej wejściem muszą być

zgodne z Konstytucją w takim zakresie, w jakim akty te obowiązują, normując określone zachowania podejmowane od 17 października 1997 r."

Ustawa wprowadzająca KRS doznała szeregu zmian (Dz.U. z 2000 r. Nr 114, poz. 1194, z 2002 r. Nr 1, poz. 2, z 2003 r. Nr 217, poz. 2125, z 2010 r. Nr 106, poz. 671, z 2013 r. poz. 1622, z 2014 r. poz. 1924), z czego ta ostatnia wprowadziła zaskarżane przepisy.

Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014 poz. 1924) została opublikowana w dniu 29 grudnia 2014 r. ze wskazaną datą jej wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2015 r., tzn. w trybie niecierpiącym zwłoki. Terminy i sposób ogłaszania aktów prawnych, w oparciu o art. 88 ust. 2 Konstytucji, określa ustawa z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz.U. 2000 Nr 62 poz. 718 ze zm.) precyzując wchodzenie w życie aktów normatywnych po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy (art. 4 ust. 1), w uzasadnionych przypadkach akty normatywne mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż czternaście dni, a jeżeli ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, dniem wejścia w życie może być dzień ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym (art. 4 ust. 2).

Istnienie ważnego interesu państwa dla skróconego terminu ogłoszenia aktu na podłożu regulowanej materii należy stanowczo zanegować, gdyż od czasu wprowadzenia pierwotnej ustawy wprowadzającej KRS minęły dziesięciolecia, a rejestr RHB nadal jest prowadzony. Między datą ogłoszenia zmian, a datą ich wejścia w życie usytuowany jest tradycyjny Sylwester, dzień radosnych zabaw w oczekiwaniu Nowego Roku. Z tych powodów wejście w życie zaskarżanych przepisów nastąpiło w trybie natychmiastowym. Do konieczności zachowania właściwego *vacatio legis* odnosił się Trybunał Konstytucyjny np. w wyroku z dnia 30 marca 2005 r., sygn. K 19/02: „(...) długość *vacatio legis* musi być dostosowana do potrzeb danej regulacji prawnej, a czternastodniowy jej okres uważany jest (także przez polskiego prawodawcę) jedynie za standardowy tzn. poprawny, bo

wystarczający w typowych warunkach. Odstąpienie od tego rozwiązania standardowego i wyznaczenie krótszej *vacatio legis* wymaga szczególnie silnego usprawiedliwienia"

Ustawa wprowadzana w pośpiechu z reguły zawiera błędy koncepcyjne i prawne, które stanowią podłoże niniejszej skargi. W odniesiu do zawartej w art. 2 Konstytucji zasady *vacatio legis* normy demokratycznego państwa prawa zostały zachwiane w związku z zasadą poprawnej legislacji zawartej w art. 2 Konstytucji.

IV.

Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2a zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 i w związku z art. 3 zd. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim odbiera Skarżącej jej osobowość prawną i pozbawia ją przez to prawa do sądu, kształtuje się następująco.

W wyniku bezpośredniego zastosowania zaskarżanych przepisów podmioty dotknięte tą regulacją utraciły osobowość prawną. Postępowanie w tej kwestii nie było przewidziane i nie zostało też przeprowadzone. Podmioty dotknięte skarżoną regulacją nie miały możliwości obrony czy odwołania. Zdegradowane podmioty pozbawione zostały przez Ustawodawcę prawa do sądu. Załącznik nr 17 dokumentuje: 1) odnotowanie ustania działalności Spółki z datą 1 stycznia 2016 r. 2) wykreślenie Spółki z rejestru REGON z datą lipca 2018 r. Obie te czynności administracyjno-sądowe zostały dokonane bez wiedzy i udziału Spółki.

Prawo do sądu jest nie tylko ważną normą konstytucyjną, ale bazuje także na wielowiekowej tradycji i doświadczeniu w kulturze prawnej Europy. Począwszy od zapisu w Magna Charta Libertatum (AD 1215 - art. 39: *Nullus liber homo capiatur, vel imprisonetur, aut disseisiat, aut utlagetur, aut exuletur, aut aliquo modo destruatur, nec super eum ibimus, nec super eum mittemus, nisi per legale iudicium parium suorum vel per legem terre.*) żaden system prawny nie był w stanie się bez niego obejść i tak samo jest w Polsce - odnosi się do niego zarówno art. 45 ust. 1 Konstytucji, jak i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U.z 1993 nr 61 poz. 284), czy art. 47 zd. 1 i 2

i art. 52 ust. 4 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 26 października 2016 r. (Dz.U.UE z 2012 r. C326 /02).

Prawo do sądu zostało wprowadzone do Konstytucji przez Ustrojodawcę w wyniku ogólnokrajowego referendum i nie podlega zatem dyspozycji Ustawodawcy, ergo osobowość prawna Skarżącej niezbędna do prowadzenia spraw sądowych nie może być skutecznie przez niego odebrana.

Osobowość prawna stanowi podstawę działalności Skarżącej we wszystkich kwestiach życia publicznego: zawierania umów, wystawiania rachunków, deklaracji podatkowych, zatrudnianiu pracowników, podejmowania przesyłek pocztowych, prowadzenia rachunku bankowego, uczestniczenia w postępowaniach administracyjnych i sądowych, nadzorowanie i ochrona majątku i bardzo wiele innych.

Na mocy zaskarżanych przepisów doszło do obligatoryjnej odmowy wpisu do KRS. Skarżąca przestaje istnieć, wbrew zapewnieniom Konstytucji. Trudno ocenić komu lub czemu służą takie regulacje. Z każdym dniem sytuacja Skarżącej staje się trudniejsza, a jej skutki nieodwracalne.

Nie może być wątpliwości: z wyznaczoną przez Ustawodawcę datą 1 stycznia 2016 r. nie przestały obowiązywać wartości i prawa konstytucyjne w odniesieniu do żadnego podmiotu dotkniętego zaskarżaną regulacją. Te prawa są uniwersalne i ustaną dopiero z woli Właściciela w przypadku jej rozwiązania lub na mocy prawomocnego orzeczenia Sądu. Organ legislacyjny nie ma i nie może mieć na to bezpośredniego wpływu. Myśl ta będzie rozwijana w dalszej części niniejszej skargi. Stanowienie prawa z pominięciem rozdziału XII Konstytucji w odniesieniu do norm i zasad konstytucyjnych jest, zdaniem Skarżącej, niedopuszczalne.

Uzasadnienia dostarcza dotychczasowe orzecznictwo Trybunału, np. w wyroku z dnia 18 lipca 2011 r. sygn. SK 10/10: „Treść art. 45 ust. 1 Konstytucji pozwala skonstatować, iż wolą ustrojodawcy było objęcie prawem do sądu możliwie najszerszego zakresu spraw. Z zasady demokratycznego państwa prawnego wynika zarazem dyrektywa interpretacyjna zakazująca zawężającej wykładni tego prawa. Konstytucja wprowadza więc domniemanie drogi sądowej. Nie oznacza to jednak, że wszelkie ograniczenia sądowej ochrony praw jednostki są niedopuszczalne. Tę

kwestię należy analizować w kontekście art. 77 ust. 2 Konstytucji, który przewiduje zakaz zamykania drogi sądowej. Regulacja ta jest jedną z podstawowych konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu. Artykuł 77 ust. 2 Konstytucji trzeba przy tym traktować jako rozwinięcie art. 45 ust. 1 Konstytucji, bo między wskazanymi postanowieniami ustawy zasadniczej istnieje organiczna więź, a zakaz zamykania drogi sądowej stanowi dopełnienie prawa do sądu.

Za wcześniejszym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego należy przyjąć, że jeśli art. 45 ust. 1 Konstytucji dotyczy dochodzenia przed sądem wszelkich praw (w tym także przewidzianych w innych aktach normatywnych niż Konstytucja), to art. 77 ust. 2 Konstytucji obejmuje swym zakresem jedynie prawa i wolności gwarantowane konstytucyjnie. W tym znaczeniu art. 77 ust. 2 Konstytucji, stanowiąc uzupełnienie i rozwinięcie ogólniejszego art. 45 ust. 1 Konstytucji, zawiera zarazem w stosunku do niego regulację szczególną. Ograniczenia prawa do sądu, ustanawiane w drodze ustawy, zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 31 ust. 3 Konstytucji, muszą uwzględniać kategoryczny zakaz zamykania drogi do sądu wyrażony w art. 77 ust. 2 ustawy zasadniczej w zakresie dochodzenia konstytucyjnych wolności i praw. W uzasadnieniu wyroku z 12 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. SK 2/09 (OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 1) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że ustawodawca może przyznać prawo do zaskarżania orzeczeń, które nie rozstrzygają sprawy w rozumieniu konstytucyjnym, a dotyczą jedynie tzw. kwestii incydentalnych, jak również orzeczeń, które zostały wydane w drugiej instancji lub zapadają w postępowaniu o charakterze nadzwyczajnym. Trybunał dostrzegł, że nie sposób *a priori* wykluczyć obowiązywania norm konstytucyjnych, które w odniesieniu do konkretnej regulacji będą uzasadniać wymóg wprowadzenia odpowiedniego środka kontroli sądowej, podtrzymując zarazem wcześniejszy pogląd, iż „konieczność ustanowienia takich środków w niektórych kwestiach wypadkowych, niemających charakteru odrębnej sprawy w rozumieniu Konstytucji, może (...) wynikać z ogólnego wymogu ukształtowania procedury sądowej zgodnie z zasadami sprawiedliwości proceduralnej” (wyrok z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08, OTK ZU nr 3/A/2009, poz. 29).

Istota prawa do sądu została w zaskarżonych przepisach skutecznie naruszona, co podkreśla także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. IV CSK 365/13 (sformułowane w formie proroczej na długo przed ogłoszeniem kwestionowanych zmian w dacie 29 grudnia 2014 r.).

V.

Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2a zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS z art. 20 w związku z art. 22 i w związku z art. 31 ust. 3 zd. 2 Konstytucji oraz w związku z preambułą Konstytucji w zakresie, w jakim nie dopuszcza do przerejestrowania Skarżącej, kształtuje się następująco.

Art. 22 Konstytucji w przypadku ograniczenia wolności działalności wymaga od Ustawodawcy wskazania ważnego interesu publicznego. W przeciwnym wypadku obowiązuje swoboda wykonywania działalności gospodarczej, szczególnie wówczas gdy podmiot dysponuje 25-letnią tradycją i doświadczeniem.

Rolę przedsiębiorców i przedsiębiorczości podkreśla preambuła ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 poz. 646): „Kierując się konstytucyjną zasadą wolności działalności gospodarczej, a także innymi zasadami konstytucyjnymi mającymi znaczenie dla przedsiębiorców i wykonywanej przez nich działalności gospodarczej, w tym zasadami praworządności, pewności prawa, niedyskryminacji oraz zrównoważonego rozwoju, uznając, że ochrona i wspieranie wolności działalności gospodarczej przyczyniają się do rozwoju gospodarki oraz do wzrostu dobrobytu społecznego, dążąc do zagwarantowania praw przedsiębiorców oraz uwzględniając potrzebę zapewnienia ciągłego rozwoju działalności gospodarczej w warunkach wolnej konkurencji, uchwała się, co następuje: (...) Art. 11. 1. Jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ.”

W ramach przemian systemowych Skarżąca rozpoczęła swoją działalność i inwestowała w polską gospodarkę. Począwszy od wejścia w życie w 1997 r. Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Skarżąca korzystała z gwarancji państwa praworządnego. Tymczasem skarżone przepisy powracają widmo nacjonalizacji [por. dekret PKWN z 6.9.1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz.U. Nr 4, poz. 17 ze zm.), dekret PKWN z 12.12.1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 15, poz. 82 ze zm.), dekret z 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279 ze zm.), dekret z 28.11.1945 r. o przejęciu niektórych nieruchomości ziemskich na cele reformy rolnej i osadnictwa (Dz.U. Nr 57, poz. 321), ustawa z 31.1.1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz.U. Nr 3, poz. 17 ze zm.), dekret z 7.4.1948 r. o wyłączeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939-1945 r. (Dz.U. Nr 20, poz. 138 ze zm.), ustawa z 8.1.1951 r. o przejęciu aptek na własność państwa (Dz.U. Nr 1, poz. 1 ze zm.), ustawa z 25.2.1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym (Dz.U. Nr 11, poz. 37 ze zm.)], będącej w przeszłości instrumentem ustawodawstwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Niechlubne są ówczesne działania władz państwowych, a sprawy sądowe trwają po dzień dzisiejszy (por. Ts 132/17, Ts 135/17, Ts 15/18 i wiele innych). Stoi to w zupełnym kontraście do trwającego od 1989 r. procesu przemian gospodarczych. O zmianach systemowych będzie pisane w dalszej części skargi.

Do kwestii ograniczeń działalności oraz ważnego interesu publicznego wywodzonych z art. 22 Konstytucji szeroko odniósł się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 października 2014 r. sygn. SK 20/12: Trybunał Konstytucyjny przypomina, że „z istoty konstytucyjnych zasad jako norm nakazujących realizację określonych wartości, jak również (...) z samej zasady demokratycznego państwa prawnego, prawodawca zobowiązany jest uwzględniać w każdym wypadku konstytucyjny zakaz nadmiernej ingerencji w prawa i wolności (...) Z zakazu nadmiernej ingerencji, jako źródła ogólnej formuły proporcjonalności Trybunał Konstytucyjny na zasadzie logicznego wynikania wyprowadza trzy wymogi

stanowiące jej części składowe, a mianowicie: przydatności, niezbędności oraz proporcjonalności w wąskim znaczeniu.

Ocena zgodności aktu normatywnego z art. 20 w związku z art. 22 Konstytucji wymaga zatem uwzględnienia wymogów testu dozwolonych konstytucyjnie ograniczeń praw i wolności. Należy zauważyć, co następuje: Po pierwsze, interpretacja pojęcia „ważnego interesu publicznego” nie może abstrahować od wartości chronionych zasadą demokratycznego państwa prawnego. Przyjmując, że konsekwencją najwyższej mocy obowiązującej Konstytucji, hierarchicznej struktury polskiego systemu prawnego i materialno-kompetencyjnego charakteru regulacji konstytucyjnej jest istnienie takich treści systemu prawa, które z perspektywy konstytucyjnej mogą zostać uznane za niedopuszczalne albo dopuszczalne, za naruszenie art. 22 Konstytucji należałoby uznać wprowadzenie ograniczeń wolności działalności gospodarczej, których przydatność została ograniczona do realizacji celu ustawowego i nie znajduje uzasadnienia w zasadzie demokratycznego państwa prawnego i chronionych przez nie wartościach. Po drugie, nie będą naruszać art. 22 Konstytucji jedynie te – spośród uznanych za przydatne – ograniczenia wolności działalności gospodarczej, które służą zarazem ochronie bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź ochronie środowiska, zdrowia publicznego albo wolności i praw innych osób. Konstytucyjnie wyeksponowana doniosłość („ważność”) chronionego interesu publicznego powoduje, iż konieczne jest uwzględnienie treści wynikających z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Nie każdy bowiem interes publiczny uzasadnia ograniczenie wolności działalności gospodarczej, lecz jedynie taki, który konstytucyjnie można uznać za „ważny”. Po trzecie, interpretacja pojęcia „ważnego interesu publicznego” jest nierozzerwalnie związana z wewnętrzną hierarchią wartości konstytucyjnych. W orzecznictwie konstytucyjnym przyjmuje się, że im cenniejsze jest dobro ograniczane i wyższy jest stopień tego ograniczenia, tym cenniejsza musi być wartość uzasadniająca ograniczenia. Po czwarte, z uwagi na doniosłość wolności działalności gospodarczej, potwierdzoną systematyką Konstytucji, wynikający z art. 22 Konstytucji warunek, że względu na który dopuszczalne jest ustawowe ograniczenie, nie podlega interpretacji rozszerzającej.”

Europejską perspektywę ograniczeń wolności i praw reprezentuje art. 52 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 26 października 2016 r. (Dz.U.UE z 2012 r. C326 /02).

VI.

Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2a zd. 1 i ust. 2b zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 46, kształtuje się następująco.

Na mocy zaskarżanych przepisów doszło do obligatoryjnego przejęcia przez Skarb Państwa wszystkich wartości majątkowych Spółki bez względu na okoliczności sprawy. W demokratycznym państwie prawnym nie jest jednak dopuszczalne istnienie i zastosowanie przepisów przewidujących sankcję nieporównywalnie większą za czyny niebędące przestępstwami niż za przestępstwa, z brakiem ochrony sprawcy, jaką przewidują przepisy kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego, bez uwzględnienia jakichkolwiek okoliczności łagodzących.

Prawo ochrony własności i praw nabytych jest fundamentalnym prawem jednostek, odnotowanym w licznych przepisach konstytucyjnych i ustawowych. Wątpliwości dotyczące zgodności zaskarżanych przepisów z art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji są związane z faktem władczej ingerencji Państwa w stosunki prawne przedsiębiorstw. Ustawodawca stworzył regulację, która nie tylko nie udziela ochrony prawom majątkowym, a wręcz przeciwnie takiej ochrony całkowicie pozbawia.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 r., w sprawie o sygn. P12/2011, chodzi o pozytywne obowiązki stanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym oraz o negatywny obowiązek ustawodawcy powstrzymywania się od wprowadzania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawiać ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczać.

Natomiast wzorzec art. 46 Konstytucji przywoływany jest w niniejszej skardze ze względu na zapis konstytucyjny, według którego przepadek rzeczy może nastąpić tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu, co wyklucza możliwość ustanawiania jakichkolwiek wyjątków od wyłączności Sądów w tych sprawach.

Trybunał Konstytucyjny podkreślił: „Celem takiego rozwiązania było stworzenie gwarancji proceduralnych niezbędnych dla zapewnienia zgodności z prawem ingerencji organów władzy publicznej w sferę wolności i własności jednostki. Sądowy tryb orzekania ma zapewnić sprawiedliwe i szczególnie wnikliwe rozpatrzenie sprawy oraz zapobiegać wydawaniu rozstrzygnięć niezgodnych z prawem a w konsekwencji - chronić jednostkę przed bezprawną lub nadmierną ingerencją" (wyrok z 17.4.2000 r., TK SK 28/99, OTK 2000, Nr 3, poz. 88). Sąd powinien więc zbadać merytorycznie wszystkie istotne aspekty sprawy dotyczącej przepadku rzeczy i wydać orzeczenie konstytutywne.

Na mocy zaskarżanych przepisów doszło do egzystencjalnej penalizacji Spółki za niedopełnienie obowiązku wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (w formie jej przerejestrowania) bez uwzględnienia proporcjonalności kary w stosunku do wagi naruszonego dobra, w istocie niewspółmierną do winy i powstałej szkody, nieodwracalnej w swoich skutkach, bez możliwości odwołania czy obrony.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, wywodzona z art. 31 ust. 3 Konstytucji zasada proporcjonalności, ściśle połączona z zasadą demokratycznego państwa prawnego i z zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, wprowadza zakaz nadmiernej ingerencji ustawodawcy, oceniany przez pryzmat możliwości osiągnięcia takiego samego efektu za pomocą środków, które w mniejszym stopniu ograniczają korzystanie z konstytucyjnych wolności lub praw. Ustanawiając ograniczenia, ustawodawca nie powinien przekraczać pewnego stopnia uciążliwości, w szczególności zaburzać proporcji pomiędzy stopniem naruszenia uprawnień jednostki a rangą interesu publicznego podlegającego w danym wypadku ochronie (wyr. TK z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. SK 22/11)

Z zasady proporcjonalności Trybunał Konstytucyjny wyprowadził trzy powiązane między sobą obowiązki prawodawcy: 1) przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest związana, 2) kształtowanie danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych celów (skutków), 3) zachowanie proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami bądź niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli. Zasada ta kładzie szczególny nacisk na adekwatność celu i środka

użytego do jego osiągnięcia. To znaczy, że spośród możliwych środków oddziaływania należałoby wybierać środki skuteczne dla osiągnięcia założonych celów, a zarazem jak najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane, lub dolegliwe w stopniu nie większym niż jest to niezbędne dla osiągnięcia założonego celu (wyrok TK z dnia 18 października 2011 r. sygn. SK 2/10).

W świetle europejskim, art 49 ust. 3 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 26 października 2016 r., Dz.U.U.E z 2012 r. C326 /02, stanowi że kary nie mogą być nieproporcjonalnie surowe w stosunku do czynu zabronionego pod groźbą kary. Podobne stanowisko przyjął TK w wyroku z dnia 1 lipca 2014 r. sygn. SK 6/12.

Skarżąca zakłada, że celem Ustawodawcy było przerejestrowanie podmiotów zdrowych i aktywnych, a nie ich likwidacja. Dlatego na niezrozumienie napotyka odejście Ustawodawcy od wypróbowanego i skutecznego środka upomnienia oraz grzywny, powszechnie stosowanego w polskim systemie prawnym

VII.

Posłużenie się wzorcem z kategorii przepisów ustrojowych przez Skarżącą jest konieczne i świadome. Na podstawie art. 79 ust. 1 w oparciu o art. 1 (Rzeczpospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli) w związku z art. 45 ust. 1, art. 20 i 64 Konstytucji, Skarżąca posiada legitymację i ważny interes prawny do zaskarżania przepisów art. 9 ust. 2a zd. 1 i ust. 2b zd. 1 ustawy wprowadzającej KRS jako naruszające art. 10 ust. 1 Konstytucji z wynikającą z niego zasadą podziału władz. Zmiany systemowe wprowadzone przez zaskarżane przepisy wpłynęły zasadniczo na sytuację prawną Skarżącej pozbawiając ją prawa do sądu, możliwości prowadzenia dotychczasowej działalności gospodarczej i ochrony majątku.

Art. 10 ust. 1 Konstytucji posiada charakter podstawowy dla określenia pozycji ustrojowej i roli wypełnianej przez organy wykonawcze i sądy. Pozycja tych organów w znacznej mierze opiera się na zasadzie separacji władz, ze szczególnym

uwzględnieniem jednej z podstawowych zasad demokratycznego państwa prawnego – sądowego wymiaru sprawiedliwości.

Prawodawca posługując się w zaskarżanych przepisach sformułowaniem „uważa się za wykreślone z rejestru” względnie „z mocy prawa” wkracza w kompetencje władzy wykonawczej i sędziowskiej. Biorąc pod uwagę, że wykreślenie z rejestru jest wpisem (art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, Dz.U. z 1997 nr 121 poz. 769 ze zm.) to czynność ta podlega praworządному postępowaniu w myśl przepisów ustawy o KRS. Zarzuty te dotyczą także pominięcia kwestii odwoławczych i wyłączenia kontroli sądowej. W obliczu odebrania Skarżącej osobowości prawnej (por. uwagi rozdziału IV. skargi) kontrola sądu jest faktycznie niemożliwa.

Zasada trójpodziału władz jest starsza niż sama Konstytucja i elementarna dla obecnego systemu. Charles de Secondat, baron de Montesquieu (1689-1755) propagował le principe de la séparation des pouvoirs (L'Esprit des lois) wywodząc: „połączenie choćby dwóch władz w jednym organie zanadto go wzmacnia, a tym samym stanowi zagrożenie nie tylko dla podziału władz, ale i dla wolności obywateli. Wszystkie trzy władze powinny być więc zrównoważone i wyposażone w kompetencje pozwalające im kontrolować i powściągać działalność każdej z pozostałych. Podział władz nie ma znaczenia czysto technicznego i chodzi tu o wzajemne hamowanie się władz i kontrolę poprzez odpowiedni rozdział kompetencji pomiędzy nie.” Trafnie ujął to TK, wskazując, że z zasady podziału władz wynika, że: "władze ustawodawcza, wykonawcza i sędziowska muszą być rozdzielone, a nadto, że musi panować między nimi równowaga oraz że muszą one ze sobą współpracować" (orz. z 9.11.1993 r., K 11/93, OTK 1993, Nr 2, poz. 37, s. 358).

Z konstytucyjnej zasady legalizmu i zasady podziału władzy wynika, że istniejący w ramach rozbudowanego systemu organów wykonujących władzę publiczną podział kompetencji pomiędzy poszczególne organy ma charakter bezwzględnie obowiązujący. W braku szczególnej podstawy prawnej niedopuszczalne jest przenoszenie kompetencji między organami. Zasada zachowania kompetencji stanowi też jedną z podstawowych zasad prawa

administracyjnego. Dewolucja albo delegacja kompetencji, jako wyjątki od zasady, muszą być prawem przewidziane i nie podlegają interpretacji rozszerzającej. W wypadku, gdy brak jest szczegółowej regulacji normatywnej, nie jest możliwe przeniesienie kompetencji – zamykającego tok administracyjnej instancji – monokratycznego organu na inny organ w ramach systemu ustrojowego administracji rządowej (wyrok TK z dnia 6 grudnia 2011 r. sygn. SK 3/11).

VIII.

Zaskarżane przepisy w sposób rażąco naruszają Konstytucję RP oraz konstytucyjne prawa podmiotowe przysługujące Skarżącej Spółce. W świetle argumentów przedstawionych powyżej niniejszą skargę należy uznać za konieczną.

W związku z powyższym Skarżąca wnosi jak w *petitum*.

Marcin Wawrzyniak

.....
Radca Prawny

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo z dnia lipca 2019 roku.
2. Dowód uiszczenia opłaty skarbowej z dnia lipca 2019 roku.
3. Postanowienie SO w W z dnia marca 2019 r. o sygn.
4. Koperta z numerem nadawczym ws. o sygn.
5. Odpis sądowy EPO przesyłki nr
6. Odpis z RHB
7. VAT-7 za miesiąc kwiecień 2019 r.
8. UPO VAT-7 z dnia maja 2019 r.
9. UPO JPK z dnia maja 2019 r.

10. VAT-7 za miesiąc maj 2019 r.
11. UPO VAT-7 z dnia czerwca 2019 r.
12. UPO JPK z dnia czerwca 2019 r.
13. VAT-7 za miesiąc czerwiec 2019 r.
14. UPO VAT-7 z dnia lipca 2019 r.
15. UPO JPK z dnia lipca 2019 r.
16. Wydruk z portalu podatkowego Ministerstwa Finansów z dnia lipca 2019 r.
17. Wydruk z Bazy Internetowej REGON z dnia lipca 2019 r.
18. Wniosek Spółki o przerejestrowanie do KRS z dnia września 2018 r.
19. Potwierdzenie uiszczenia opłaty wniosku o przerejestrowanie Spółki.
20. Kopia postanowienia SR W z dnia września 2018 r. o sygn.
21. Zarządzenie SR W z dnia października 2018 r. o sygn.
22. Postanowienie SR W z dnia stycznia 2019 r. o sygn.
23. Zażalenie Spółki z dnia stycznia 2019 r.
24. Odpisy skargi wraz z załącznikami (5 szt.).